

Arrest

nr. 204 394 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MAKIADI MAPASI
Jan Jacobsplein 41
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2018 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE die loco Mr. M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2018 komt de verzoeker, van Beninse nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Cotonou met vlucht SN 286.

De verzoeker legt aan de grensdoorlaatpost zijn nationaal paspoort voor waarin een visumsticker is aangebracht met betrekking tot een door de Franse autoriteiten uitgereikt visum type C met het oog op familie/vriendenbezoek.

Op 19 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering van toegang met terugrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met terugrijving, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 mei 2018 en is gemotiveerd als volgt:

*“Op 19/05/2018 om 15.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat,
Werd door ondergetekende, D. M. S.*

de heer:

naam D.S. voornaam R.L.

geboren op (...)1974 te P. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Benin wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te D.E.I. Cotonou op : 02/12/2016

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Frankrijk

geldig van 27/04/2018 tot 08/06/2018

voor een duur van 30 dagen, met het oog op: familie/vriendenbezoek

afkomstig uit Cotonou met Brussels Airlines SN286, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene wenst naar Frankrijk door te reizen om toeristische redenen. Hij kan echter geen enkel element aanbrengen dewelke zijn plannen zouden kunnen aantonen, hij wenst Parijs te gaan bezoeken maar weet niet precies wat hij wil gaan bezoeken of heeft geen tickets, planning, reisbrochures of stadsplan. Tijdens zijn visumaanvraag meende hij familie en vrienden te gaan bezoeken doch nu beweert hij in Frankrijk geen familie of vrienden te kennen. Betrokkene heeft een hotelreservatie maar na controle blijkt dat deze reservatie niet kon worden bevestigd. Betrokkene is niet in het bezit van een terugkeerticket.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is slechts in het bezit van 310 euro, geen kredietkaart of gelegaliseerde tenlasteneming. Derhalve voldoet hij niet aan de vooropgestelde richtbedragen van 120 euro / dag voor Frankrijk.”

Op 19 mei 2018 beslist de gemachtigde tevens tot de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en tot de intrekking van het visum.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt

aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugnrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) terugnrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 4, 6 en 14 van de Verordening 2016/399 (EU) van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore).

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Que le présent règlement dont la violation est invoquée dans le cas d'espèce est déjà entrée en vigueur, comme il est dit à l'article 45 : « Le présent règlement entre en vigueur le vingtième jour suivant celui de sa publication au Journal officiel de l'Union européenne. Le présent règlement est obligatoire dans tous ses éléments et directement applicable dans les États membres, conformément aux traités » ;

Que dispose l'article 4 dudit règlement : « Lorsqu'ils appliquent le présent règlement, les États membres agissent dans le plein respect des dispositions pertinentes du droit de l'Union, y compris de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après dénommée la « charte »), du droit international applicable, dont la convention relative au statut des réfugiés, conclue à Genève le 28 juillet 1951 (ci-après

dénommée la «convention de Genève»), des obligations liées à l'accès à la protection internationale, en particulier le principe de non-refoulement, et des droits fondamentaux. Conformément aux principes généraux du droit de l'Union, les décisions prises au titre du présent règlement le sont à titre individuel » ;

Que selon l'article 6, point 1 du règlement 2016/399, pour un séjour prévu sur le territoire des États membres, d'une durée n'excédant pas 90 jours sur toute période de 180 jours, l'étranger doit :

a) être en possession d'un document de voyage en cours de validité autorisant son titulaire à franchir la frontière qui remplisse les critères suivants:

b) être en possession d'un visa en cours de validité si celui-ci est requis en vertu du règlement (CE) no 539/2001 du Conseil (25), sauf s'ils sont titulaires d'un titre de séjour ou d'un visa de long séjour en cours de validité;

c) justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, et disposer de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans leur pays d'origine ou le transit vers un pays tiers dans lequel leur admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens;

d) ne pas être signalé aux fins de non-admission dans le SIS;

e) ne pas être considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique ou les relations internationales de l'un des États membres et, en particulier, ne pas avoir fait l'objet d'un signalement aux fins de non-admission dans les bases de données nationales des États membres pour ces mêmes motifs ;

Que le requérant a réuni toutes ces conditions, ce qui a poussé les autorités diplomatiques françaises à lui délivrer le visa ;

Qu'il n'est pas signalé aux fins de non admission et ne constitue pas une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique et les relations internationales de la Belgique ;

Qu'il est détenteur d'un passeport national en cours de validité, portant le numéro B (...);

Qu'il a obtenu un visa, numéro 523087187, valable du 27 avril au 08 juin 2018 ;

Que contrairement aux allégations de la partie adverse, le requérant dispose des moyens de subsistance suffisants pour la durée de son séjour et pour son retour ;

Que comme l'atteste l'assistant social du centre Caricole, le requérant détient par devers lui 300 euros, 545.000 Francs CFA et d'une carte Visa, suffisamment provisionnée ;

Quant aux conditions du séjour, le requérant a fait une réservation d'hôtel, automatiquement confirmée à l'hôtel balladins Vigneux-Sur-Seine, situé 2 Rue de la Porte Ecluse, 91270 Vigneux-Sur-Seine/France ;

Que le requérant a réuni toutes les conditions de l'article 6, point 1 du règlement 2016/399 du parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) ;

Qu'il a été juge : « Comme le requérant l'indique dans le moyen, l'objet de son voyage ressort bel et bien de ses déclarations et de la lecture d'invitation que le requérant produit. En toute logique, le délégué du secrétaire d'Etat à la politique de migration et d'asile ne pouvait par conséquent pas estimer que le requérant n'était pas en possession de documents faisant apparaître l'objet du voyage. Cela ne cadre en effet pas avec les données du dossier (CCE.,28/05/2010, numéro 44.115) » ;

Qu'il est étonnant que les autorités belges empêchent le requérant d'accéder au territoire alors que suivant les termes de l'article 14 du règlement précité, l'entrée sur le territoire des États membres est uniquement refusée au ressortissant de pays tiers qui ne remplit pas l'ensemble des conditions d'entrée énoncées à l'article 6, paragraphe 1 ;”

Artikel 4 van de Schengengrenscodice bepaalt enkel dat de lidstaten bij de toepassing van deze verordening met volledige inachtneming van het toepasselijke Unierecht, waaronder het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het toepasselijke internationale recht, waaronder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de verplichtingen inzake de toegang tot internationale bescherming, in het bijzonder het beginsel van non-refoulement, en de grondrechten en dat de beslissingen op individuele basis worden genomen. De verzoeker verzuimt echter om concreet toe te lichten in hoeverre de bestreden beslissing zou strijden met het Unierecht, het internationaal recht of zijn grondrechten of in zoverre zij niet op individuele basis zou zijn getroffen. Bijgevolg toont de verzoeker geen schending van artikel 4 van de Schengengrenscodice aan.

Artikel 6 van de Schengengrenscodice bepaalt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;
ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. (...)

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

5. (...)”

Artikel 14, lid 1, van de Schengengrenscod voorziet het volgende:

“1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.”

De verzoeker betoogt in wezen dat hij aan alle voorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscod voldoet, zodat hem overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscod de toegang tot het grondgebied niet zou kunnen worden geweigerd. Hij licht toe dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de Belgische internationale betrekkingen, dat hij niet geseind staat, dat hij over een geldig nationaal paspoort beschikt, dat hem een visum werd uitgereikt, dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van zijn reis en voor de terugkeer en dat hij in verband met de verblijfsomstandigheden over een hotelreservatie beschikt.

De Raad wijst er echter op dat de voorwaarden voor toegang, zoals bepaald in artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscod, cumulatieve voorwaarden vormen. De verzoeker verliest uit het oog dat hem met de bestreden beslissing de toegang wordt geweigerd, onder meer omdat hij het doel van zijn reis en zijn reisomstandigheden niet kan staven. De weigering tot toegang is dan ook geheel conform aan artikel 6, lid 1, onder c) van de Schengengrenscod.

Waar de verzoeker louter stelt dat hij over een hotelreservatie beschikte in een hotel in Parijs, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat deze reservatie na controle niet kon worden bevestigd. Deze vaststelling strookt met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de grenspolitie contact heeft opgenomen met het door de verzoeker genoemde hotel en dat dit hotel de reservatie niet kon bevestigen. Bovendien blijkt uit het politieverlag tevens dat de verzoeker verklaarde niet te weten of hij in dit hotel wilde verblijven en dat de verzoeker bij zijn visumaanvraag een reservatie had voorgelegd van een ander hotel in Bordeaux. Het besluit dat de verzoeker zijn reisdoel en reisomstandigheden niet staft, is daarnaast ook gegrond op de volgende, niet-betwiste vaststellingen: *“Betrokkene wenst naar Frankrijk door te reizen om toeristische redenen. Hij kan echter geen enkel element aanbrengen dewelke zijn plannen zouden kunnen aantonen, hij wenst Parijs te gaan bezoeken maar weet niet precies wat hij wil gaan bezoeken of heeft geen tickets, planning, reisbrochures of stadsplan. Tijdens zijn visumaanvraag meende hij familie en vrienden te gaan bezoeken doch nu beweert hij in Frankrijk geen familie of vrienden te kennen.”*

De verzoeker toont, met zijn verdere betoog dat enkel kan worden betrokken op de voorwaarden vermeld in artikel 6, lid 1, onder a), b), c) wat betreft de bestaansmiddelen, d) en e), van de Schengengrenscod dan ook niet aan dat de Belgische autoriteiten ten onrechte hebben vastgesteld dat de verzoeker aan de grens het doel van zijn reis en zijn verblijfsomstandigheden niet kon staven.

De verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat hij voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscod, zodat hij zich in dit verband evenmin dienstig kan beroepen op artikel 14 van de Schengengrenscod.

Een schending van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscod blijkt niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Que les articles 2 et 3 de la loi du 15 décembre 1980 ne sont que la transposition de l'article 6 du règlement 2016/399 du parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) ;

Que disposent ces articles:

-Article 2 : » Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

1° soit des documents requis en vertu d'un traité international, d'une loi ou d'un arrêté royal;

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique. Le Ministre ou son délégué peut autoriser à pénétrer en Belgique l'étranger qui n'est porteur d'aucun des documents prévus par l'alinéa précédant, sur la base de modalités déterminées par arrêté royal ».

-Article 3 : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants:

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens;

5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen;

6° s'il est considéré par le Ministre, après avis conforme de la Commission consultative des étrangers, comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ;

7° s'il est considéré par le Ministre ou son délégué comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale ;

8° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée ;

9° si le ressortissant d'un pays tiers fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée ;

10° si le ressortissant d'un pays tiers est atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe de la présente loi. Lorsque l'étranger à refouler est porteur d'un visa valable, les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger et, le cas échéant, procèdent à l'annulation ou à l'abrogation du visa sur décision du ministre ou de son délégué. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les conditions et les modalités d'application de la présente disposition » ;

Qu'ainsi qu'il est relevé ci-haut, le requérant a réuni toutes les conditions légalement requises pour l'obtention de ce visa ;

Que curieusement et contre toute attente pour justifier sa décision de refoulement, la partie adverse invoque la violation des articles 3.3 et 3.4 de la loi du 15/12/1980 ;

Que cette décision relève d'une erreur manifeste d'appréciation et du défaut de motivation adéquate ;”

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, dat een uitzondering vormt op de bepalingen van artikel 2 van de vreemdelingenwet, bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;"

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoeker kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen terugdrijven.

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet verder bepaalt *"Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken."*

Het is dan ook duidelijk dat de verzoeker, uit het loutere feit dat hij bij zijn aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum afgeleverd door de Franse autoriteiten, geen verwachting kan putten dat de toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet en dat hij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontnemen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoeker, onder meer, in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing concreet toegelicht op grond van welke vaststellingen hij tot deze bevinding komt. Deze vaststellingen worden door de verzoeker in zijn tweede middel niet concreet betwist en zij volstaan, overeenkomstig artikel 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet, om tot de terugnrijving te besluiten.

Tot slot merkt de Raad op dat de verzoeker ook met zijn betoog in het derde middel (zie *infra*) niet aantoont dat in zijn geval niet op goede gronden toepassing kon worden gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont de verzoeker geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"Qu'ainsi est motivée la décision contestée : article 3.3. reden van de beslissing betrokkens wenst naar frankrijk door te reizen om toeristische redenen

Hij kan echter geen enkel element aanbrengen dewelke zijn plannen zouden kunnen aantonen ; hij wenst parijs te gaan bezoeken maar weet niet precies wat hij gaan bezoeken of heeft geen tickets, planning, reisbrochures of stadsplan. tijdens zijn visumaanvraag meende hij familie en vrienden te gaan bezoeken doch nu beweert hij in frankrijk geen familie of vrienden te kennen. betrokkene heeft een hotelreservatie

maar na contrôle blijkt dat deze reservation niet kon worden bevestigd .betrokkene is niet in het bezit van een terugkeerticket.

het volgende document/de volgende document(en) kon niet worden overgelegd

Article 3, alinéa 4. reden van de beslissing: betrokkene is slechts in het bezit van 310 euros, geen kredietkaart of gelegaliseerde tenlasteneming. derhalve voldoet hij niet aan de vooropgestelde richtbedragen van 120 euro/dag voor frankrijk »

Traduction française : « Article 3, alinéa 3. Raison de la décision les parties intéressées souhaitant se rendre en France pour des raisons touristiques cependant, il ne peut faire aucun élément qui pourrait prouver ses plans; Il veut visiter Paris mais ne sait pas exactement ce qu'il va visiter ou n'a pas de billets, de planification, de brochures de voyage ou de plan de la ville. Au cours de sa demande de visa, il a pensé qu'il allait visiter la famille et les amis, mais maintenant il prétend ne pas connaître de famille ou d'amis en France. La personne concernée a une réservation d'hôtel mais après contrôle, il apparaît que cette réservation n'a pas pu être confirmée. L'intéressé n'est pas en possession d'un billet de retour.

Le (s) document (s) suivant (s) n'a pas pu être présenté

Article 3, alinéa 4. Motif de la décision: la personne concernée n'est en possession que de 310 euros, pas de carte de crédit ou d'entreprise légalisée. Il n'est donc pas conforme aux montants cibles proposés de 120 euros/jour pour la France » ;

Qu'au regard des arguments développés dans les deux premiers moyens, pareille motivation n'est pas adéquate et partant illégale ;

Que pour la doctrine qui fait autorité en la matière : « L'essentiel du contentieux de la légalité porte sur l'exigence de la motivation adéquate des décisions. La légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 de la loi du 15/12/1980 qui dispose que « les décisions administratives sont motivées » .Elle se déduit aussi de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela ; consiste « en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation », Jean-Yves Carlier et Sylvie Sarolea, Droit des étrangers, Larcier 2016, P 660) » ;

Que si l'obligation de la motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le demandeur, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet(C.C.E.,n° 164 943 du 30 mars 2016);

Que contrairement aux allégations de la partie adverse, cette motivation n'est pas adéquate dans le cas d'espèce ;

Que si votre conseil n'est pas compétent pour substituer sa propre appréciation des faits à celle de l'autorité compétente, il lui incombe en revanche de vérifier, dans les limites de sa saisine, si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif, si elle a satisfait à son obligation de motivation, et si elle n'a pas commis d'erreur manifeste d'appréciation(C.C.E., 3/9/2010, no 47.735) ;

Que la partie adverse a manifestement commis une grave erreur d'appréciation en s'appuyant sur la violation de l'article 3.3 et 3.4 de la loi du 15/12/1980 alors que l'objet et les conditions du voyage sont largement prouvés et que le requérant dispose des moyens de subsistance suffisants ;

Que le requérant s'appuie sur son dossier des pièces pour éclairer la religion de votre conseil ;

Que les circonstances dans lesquelles le requérant a été contrôlé laissent à désirer ;

Qu'alors qu'il s'activait pour produire les documents réclamés, le fonctionnaire chargé du contrôle aux frontières lui a fait comprendre que la décision était déjà prise et que l'accès lui est hermétiquement refusé;

Que cela est d'autant vrai que la partie adverse lui reproche de n'avoir pas son billet retour alors qu'en réalité il a un billet retour dont le départ est fixé au 29 mai 2018 à Paris Charles de Gaulle, Terminal 1, arrivée à Brussels à 09h40 et départ à 11h15 pour arriver à Cotonou à 19h20 ;

Que de même, la partie adverse lui reproche de n'avoir pas la confirmation de la réservation d'hôtel alors qu'il détient la confirmation de réservation du HRS Das Hotelportal ;

Qu'admettons que le requérant ait réellement manqué la réservation d'hôtel, la partie adverse ne pouvait pas ipso facto conclure au défaut des conditions du voyage d'autant plus que les articles 14 du règlement numéro 810/2009 et 3.4 de la loi du 15 décembre 1980 précisent que l'étranger doit produire les documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

Que le requérant a suffisamment les moyens pour couvrir les frais de son séjour en France ;

Quant au moyen de subsistance, la partie adverse fait croire que le requérant ne dispose que de 310 euros pour son séjour alors qu'il ressort de l'attestation établie par l'assistant social du centre Caricole que le requérant détient par devers lui 300 euros, 545.000 CFA et une carte de crédit suffisamment provisionnée ;

Qu'en fin la partie adverse reproche au requérant de ne détenir aucun plan touristique et aucun billet ;

Que le requérant n'a pas besoin de ce plan d'autant plus qu'il peut compter sur la disponibilité de ses amis Béninois qui habitent en France ;

Qu'en plus, il est adulte et a l'habitude de voyager seul ;

Que la partie adverse a manqué de minutie lors de la prise de cette décision alors que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire ; elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments ;

Qu'il a été jugé :

- La requérante étant en possession d'un passeport et d'un visa dont l'authenticité n'est pas contestée, il apparaît que l'Etat belge a agi avec précipitation sans s'entourer de tous les éléments qui auraient permis de se prononcer en connaissance de cause sur la probabilité d'une immigration illégale et la nécessité d'un refoulement immédiat(CE 7/4/2002, numéro 105.418, rev dr étr 2002, liv.218,238) ;

-En prenant l'ordre de refoulement attaqué, l'autorité a fait une fausse application de l'article 3.1 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dès lors qu'il est établi que la requérante n'aurait pas été, dès son arrivée sur le territoire, à charge des pouvoirs publics (CE 26/3/1993, numéro 42.456) ;

Qu'a décidé à ce sujet le Conseil d'Etat : « Si un étranger est porteur de tous les documents requis par l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ne se trouve pas dans un des cas énumérés à l'article 3 de cette loi, il ya lieu d'ordonner la suspension de l'exécution d'une mesure de refoulement (C.E, 27/10/1992, numéro 40.846, R.A.C.E. 1993) » ;”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Met betrekking tot de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt met name toegelicht dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf staven, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de verzoeker verklaart naar Frankrijk door te reizen om toeristische redenen terwijl hij geen enkel element kan aanbrengen dat zijn plannen zou kunnen aantonen, dat hij wenst Parijs te bezoeken maar niet precies weet wat hij wil gaan bezoeken, dat hij geen tickets, planning, reisbrochures of stadsplan heeft, dat de verzoeker tijdens zijn visumaanvraag meende familie en vrienden te gaan bezoeken doch nu beweert dat hij in Frankrijk geen familie of vrienden kent, dat de verzoeker een hotelreservatie heeft maar dat na controle blijkt dat deze reservatie niet kon worden bevestigd en dat de verzoeker niet in het bezit is van een terugkeerticket. Met betrekking tot de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet stelt de verweerder vast dat de verzoeker slechts in het bezit is van 310 euro, maar niet van een kredietkaart of een gelegaliseerde tenlasteneming, zodat de verzoeker niet voldoet aan de richtbedragen van 120 euro per dag voor Frankrijk.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijke bekritiseert en waar hij stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert de verzoeker in wezen de schending de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel mede vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven”

De verweerder heeft geoordeeld dat de verzoeker zich in het geval van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bevindt, aangezien de verzoeker verklaart naar Frankrijk door te reizen om toeristische redenen terwijl hij geen enkel element kan aanbrengen dat zijn plannen zou kunnen aantonen, nu hij Parijs wenst te bezoeken maar niet precies weet wat hij wil gaan bezoeken, omdat dat hij geen tickets, planning, reisbrochures of stadsplan heeft, omdat hij tijdens zijn visumaanvraag meende familie en vrienden te gaan bezoeken doch nu beweert dat hij in Frankrijk geen familie of vrienden kent, omdat de verzoeker een hotelreservatie heeft maar dat na controle blijkt dat deze reservatie niet kon worden bevestigd en omdat de verzoeker niet in het bezit is van een terugkeerticket.

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verweerder, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet heeft gemotiveerd dat de verzoeker geen bevestiging van de hotelreservatie kon voorleggen, maar wel dat hij een hotelreservatie voorlegt die na controle niet kon worden bevestigd. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het verslag van de grenspolitie van 19 mei 2018 dat de politiediensten contact hebben opgenomen met het hotel waarvoor de verzoeker een reservatie voorlegde (hotel Balladins Vigneux-Sur-Seine) en dat men daar de reservatie van de verzoeker niet kon bevestigen. Uit het verslag van 19 mei 2018 blijkt tevens dat de verzoeker bij zijn visumaanvraag een verblijf in hotel première classe in Bordeaux opgaf en dat hij aan de grenspolitie verklaarde niet zeker te zijn in het hotel in Parijs te willen verblijven en dat hij dit ter plaatse zou beslissen. De verzoeker toont met zijn vage betoog dan ook niet aan dat de verweerder de voorliggende feiten heeft miskend waar hij vaststelt dat de verzoeker een hotelreservatie voorlegde die echter na controle niet kon worden bevestigd. Het is geenszins kennelijk onredelijk om deze vaststelling mee te nemen in de beoordeling omtrent het aantonen van het reisdoel en de verblijfsomstandigheden. De omstandigheid dat artikel 14 van de Schengengrenscore het voorleggen van een hotelreservatie niet verplicht stelt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoeker aan de grens geen duidelijkheid kon verschaffen over zijn verblijfsomstandigheden, te meer daar de verzoeker niet betwist dat hij een visum had verkregen voor familie/vriendenbezoek terwijl hij aan de grensdoorlaatpost stelde om toeristische redenen naar Frankrijk te willen reizen en terwijl hij tevens verklaarde dat hij in Frankrijk geen familie of vrienden kent.

Waar de verzoeker stelt dat hij geen toeristische plannen nodig heeft omdat hij gewoon is om alleen te reizen en omdat hij kan rekenen op zijn Beninese vrienden die in Frankrijk wonen, merkt de Raad op dat de verzoeker hiermee in wezen bevestigt dat hij geen tickets, planning, reisbrochures of stadsplan heeft. Deze vaststelling vindt bovendien steun in de stukken van het administratief dossier. Bovendien wordt tevens op goede gronden gesteld dat de verzoeker geen enkel element kan aanbrengen waarmee hij zijn toeristische plannen zou kunnen aantonen en dat hij Parijs wenst te bezoeken maar niet precies weet wat hij wil gaan bezoeken. De loutere bewering dat de verzoeker gewoon is om alleen te reizen, verklaring die hij geenszins heeft afgelegd ten overstaan van de bevoegde grenscontrolediensten, kan deze vaststellingen geenszins ontkrachten. Bovendien is de thans geuite bewering dat de verzoeker in Frankrijk kan rekenen op zijn Beninese vrienden, geheel tegenstrijdig met zijn verklaring van 19 mei 2018 dat hij in Frankrijk geen vrienden kent. Ook op dit punt toont de verzoeker dus geenszins aan dat de verweerder niet uitging van de juiste feitelijke gegevens.

Voor het overige betwist de verzoeker niet dat zijn visum door Frankrijk werd afgeleverd voor een bezoek aan familie of vrienden, terwijl hij aan de grensdoorlaatpost een toeristisch reisdoel opgaf en verklaarde in Frankrijk geen familie of vrienden te kennen. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder in strijd met de toen voorliggende gegevens heeft vastgesteld dat hij geen enkel element kan aanbrengen waarmee hij zijn toeristische plannen zou kunnen aantonen en dat hij Parijs wenst te bezoeken maar niet precies weet wat hij wil gaan bezoeken. Ook de vaststellingen in verband met de hotelreservatie die door het desbetreffende hotel niet kon bevestigd worden, worden niet weerlegd. De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen, tezamen met de bijkomende en minder belangrijke vaststelling dat de verzoeker geen reisbrochures of –plannen kon voorleggen, in alle redelijkheid kunnen volstaan om te besluiten dat de verzoeker het doel en de omstandigheden van zijn reis niet kan staven.

Waar de verzoeker betoogt dat hij wel degelijk over een terugkeerticket beschikte, merkt de Raad op dat deze vaststelling geen determinerend motief vormt om te besluiten dat de verzoeker zijn reisdoel en zijn verblijfsomstandigheden niet kan staven. In de volgorde van de opgenomen motieven gaat het immers om de laatste bemerking die in verband met de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet werd gegeven. Deze bemerking houdt in se ook geen verband met het reisdoel of de verblijfsomstandigheden, maar met de garantie op terugkeer. De Raad is van oordeel dat de daaraan voorafgaande vaststellingen, die onmiskenbaar wel betrekking hebben op verzoekers reisdoel en zijn

verblijfsomstandigheden, op meer dan voldoende wijze de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kunnen schragen. De kritiek omtrent het ontbreken van een terugkeerticket heeft dus betrekking op een overtollig motief zodat deze kritiek niet ontvankelijk is.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat ten onrechte of met miskennis van de voorliggende gegevens werd besloten dat hij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat de verzoeker betwist dat hij zich bevindt in het geval van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en waar hij meer bepaald aanvoert dat hij wel over een kredietkaart beschikt alsook over een aanzienlijk bedrag CFA, merkt de Raad op dat de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich reeds volstaat om te beslissen tot de binnenkomstweigerings met terugdrijving. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat *in casu* op grond van een onzorgvuldige feitenvinding of in kennelijke onredelijkheid werd besloten dat de verzoeker zich bevindt in het in artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bedoelde geval. Bijgevolg kan de kritiek op de – overtollige - vaststellingen betreffende de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden en is dit middelenonderdeel derhalve niet ernstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, in zoverre deze schending al dienstig kan worden aangevoerd, blijkt niet.

Het derde middel is niet ernstig.

2.2.4. De verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE